

Carina-Elena Vădăvoiu

Jurnalul călător – Vixon

Cartea întâi: Suflete neînfricate

CUPRINS

- ❖ Unu – „Până la urmă, ce putea să se afle în subsolul casei bunicii?”
// 7
- ❖ Doi – „Poate încercam să găsec ajutor în stele...” // 13
- ❖ Trei – „Simțeam, într-un fel, că mă apăsa ceva pe umeri, o greutate invizibilă: secretul Jurnalului Traveler” // 20
- ❖ Patru – „Nu era o povară, ci, mai degrabă, o descoperire ce mă determina pe mine să aflu” // 23
- ❖ Cinci – „Multe lucruri ne înconjoară, dar nu le vedem” // 32
- ❖ Șase – „Încăperea aceea devenise un templu, în care, la deschiderea ecranului, un întreg univers se îngrămădea în ea” // 40
- ❖ Șapte – „Cele mai importante dies din viață noastră sunt cea în care ne-am născut și cea în care am aflat de ce” // 57
- ❖ Opt – „Câteodată regresul are și un progres” // 70
- ❖ Nouă – „Dacă eu aș fi gândit la scara universului, la așteptările infinitului, creierul s-ar fi ridicat la înălțimea perceperii infinite și aș fi zărit tot ce era imposibil pentru ochi” // 94
- ❖ Zece – „Lucrurile au fost făcute pentru a fi folosite. Creaturile sunt făcute pentru a fi iubite. Haosul din univers este datorat faptului că noi am uitat să iubim creaturile; în schimb, le folosim” // 111
- ❖ Unsprezece – „Eram doar o disperată după fericire, în marele și întunecatul univers?” // 132
- ❖ Doisprezece – „Ea devenise noua mea speranță” // 142
- ❖ Treisprezece – „Unele lucruri sunt fascinante pentru că nu le înțelegi pe deplin” // 177

Respect pentru oamenii și cărți

❖ Paisprezece – „Oare prin câte trebuie să trecem ca inima să nu o mai ia razna? Oare cât mai trebuie să îndurăm și să plângem ca sufletul nostru să fie... mai rezistent?” // 203

❖ Cinsprezece – „Vom plăti vreodată pentru faptul că ne luăm libertatea de a interveni în ordinea lucrurilor?” // 227

❖ Șaisprezece – „Era genul de privire în care te pierdeai și cred că asta am și făcut” // 242

❖ Indicații de folosire // 254

❖ Glosar de specii // 255

❖ Cuprins // 257

Unu – „Până la urmă, ce putea să se afle în subsolul casei bunicii?”

Mă numesc Kira Xenovon și locuiesc pe planeta Vixon, la ani lumină depărtare de casa voastră, Terra. Dacă citești asta acum, înseamnă că ești Alesul. Felicitări! Mă bucur enorm pentru tine, dar, în același timp, sunt și îngrijorată de lucrurile pe care va trebui să le faci, care vor deveni primejdioase câteodată. Va trebui să descoperi, dar, tot ce trebuie să faci, dragă Ales, este scris la sfârșitul Jurnalului Traveler, cu litere magice, ce nu pot fi descifrate decât la terminarea lui. Mă întreb, oare ești la feminin sau la masculin? Oare cum îți e înfățișarea? Multe întrebări, dar nimic despre acest jurnal misterios, pe care îl ai în membrele tale acum. Povestea aventuroasă a acestui caiet neînsemnat pentru tine, momentan, începe acum câteva dies.

Era una din acele dies, când vulcanii cu care trăim noi, erupeau abundent. Se anunța o dies prosperă, luând în considerare vulcanul Nikonsis care începu să arunce peste tot jar încins și cenușă gri. Când eram mică, credeam că marele colos vulcanic, era, de fapt, un nas bătrân uriaș, din care săreau constant impurități încinse, care luaseră foc. Mă îndreptam pe cărările care sclipeau sub tălpile mele verzi, prea înguste, pentru a trece un slobod și o corariană, ca mine. Deci dacă eu, din specia corarianilor, mă întâlneam cu cea mai grasă creatură întâlnită de mine vreodată, un slobod, cred că ajungeam să ne contrazicem, care să treacă pe lângă cărăruie. Până la urmă, cred că sfârșeam eu prin a-i da prioritate. Dacă ai dificultăți în a-ți face o imagine despre creaturile existente în universul meu, poți să consulți glosarul de specii de la sfârșit.

Casele noastre sunt înalte, în forme circulare, ca o piramidă formată din colăcei din ce e în ce mai mici către vârf. În jurul clădirilor sunt cărări suspendate, departe de inconfortul provocat de lava de dedesubt, care curge în voia ei pe lângă stâlpii care susțin cărările și pe lângă construcții. Cele pentru pietoni sunt mai înguste decât cele pe care circulă vehiculele zburătoare.

Respect pent Deci mergeam eu fredonând un imn imprimat în cap de la schola *, către casa bunicii. L-am întâlnit și pe vecinul nostru, care se întorcea de la aprovizionări, fiindcă avea cleștii plini de saci cu substanță verde. Vezi tu, substanța verde ne ține în viață. Dacă nu luăm o anumită cantitate stabilită pe săptămă de substanță verde, riscăm să ne simțim rău, mă rog, în final, să morimus. Substanța verde este extrasă din adâncurile planetei, în stații speciale. Ajunge la noi în tarabe de aprovizionări, iar noi trebuie să ne ducem zilnic sau o dată la două dies, să primim, în funcție de câți membrii are communia noastră. De exemplu, în communia noastră, este nevoie, odată la șapte dies, de patru canistre pentru mama Xenovon, tata Xenovon, mine și bunica, la care mă duceam eu.

De cum am tastat codul specific communiei la tastatura intrării și am pășit în casa bunicii, zgomote de trosnituri, duduieli și de foșnaieli se auzeau de peste tot. Holul era plin cu haine aruncate pe jos, în culori țipătoare, cum toate hainele de aici sunt: roz neon, verde țipător, albastru închis, galben metalic și roșu aprins. Unele erau chiar drăguțe, din ce am văzut pe jos. Din camera de zi veneau aruncate în sus, căzând pe podeaua holului, toate catrafusele. În camera de dies, care era de un alb imaculat, cu găuri lăsând lumina vulcanilor să pătrundă, era buni Xenovon înconjurată de mormane de haine. Era întoarsă cu spatele spre mine, căutând de zor într-o cutie digitală, cu pereții invizibili.

– Buni Xenovon, dar...

– Ooo! Cea mai îndrăgită neptem a mea!! Ce bine e să te văd! spuse bunica, în timp ce dădea haine la o parte, căutând ceva.

– Și... Ce cauți aici? Știi... ai făcut mare dezordine...

– Eee... Merg cu Exxon la Parada Micilor Mari, peste câtva timp, dragă.

– Și ce e cu asta?

– Of, of... Nu găsesc... Pur și simplu am pus-o de câțiva procurri* undeva și nu e...

* Lat. *schola* = școală

* Lat. *procurro*, -ere -a = a înainta. Aluzie la trecerea timpului. Unitate de măsurare a timpului.

Respect pentru oameni și cărți

Procurrul e unitatea de timp care exprimă un timp mai îndelungat. De exemplu, buni are 289 de procurri, iar eu 102.

– Ce să fie buni Xenovon, ce să fie!? începeam să mă enervez.

– Rochia !! Rochia galbenă cu roz de la Suxenon. Mai știi? Am fost acum câțiva procurri în excursia aia la Suxenon și tu mi-ai ales rochia aia deosebită!

Bunicii începuseră să îi dea lacrimile. Așa face când știe că eu pot face ceva, iar ea, indirect, cu lacrimile ei înduioșătoare, crede că mă poate determina să o fac. Și se pare că reușește de fiecare dată!

– Păi... E clar că pe aici nu e... Mai bine ai strânge astea. Între timp, mă duc să o caut în subsol. Poate e în vreo cutie digitală uitată acolo. De mulți procurri am luat-o și a cam trecut timpul...

Deodată, buni Xenovon se luminează subit, genele ei albastre imense se lungiră și mai tare, iar colțurile gurii cu buzele ei de un verde spălăcit se încovoiaseră în sus:

– Dragă Kira, mulțumesc! Sunt sigură că o vei găsi, fiindcă ai ochi buni. De aceea, presupun că sunt mai ieșiți din orbite, spuse ea.

Am pășit peste toate rochiile alea înșirate și am ajuns la scara rulantă ce ducea jos. Am apăsat pe butonul de pornire al scării, poziționându-mă pe ea și ascultam cum buni Xenovon foșnăia pe acolo, intonând un imn inventat de ea. Sunetul ei s-a depărtat, cu cât mă afundam mai adânc în roca magmatică. Observasem pe un perete, care era, ca toți ceilalți, cu asperități, fiindcă roca nu poate fi modelată perfect, formațiuni albicioase, sidefate, care „cresc” în orice casă. Ajunsesem la subsol fără să îmi dau seama, deoarece mă gândeam cum să scot formațiunea din roca magmatică care a înconjurat-o.

Am pășit în încăpere, care se pare că rămăsese fără lumină. În schimb, ca orice corarian care se respectă, aveam la membru brățara ce facea o lumină puternică dacă era zguduită constant. Mi-am agitat membrul drept și s-a aprins instantaneu. Imediat, tot subsolul căpătase o lumină gălbuie, astfel încât să descifrez cutia digitală în care era rochia de la Suxenon, a lui buni Xenovon.

Multe rămășițe pe jos, fărâmițe, cioburi de mi-era frică să calc. Cu cât mergeam mai agale prin încăperea cu lumină semiobscură, cu atât inima

Respe începea să îmi pompeze mai repede. Începusem să văd fantasme înșirate pe pereți, bulinuțe galbene și roșii zburau aiurea pe sus, iar podeaua de piatră era plină de capcane zornăitoare care se zgâlțâiau, amenținându-mă. În lipsa oricărui zgomot, a luminii, simțeam că mă ia amețeala, până când am simțit ceva rece atingându-mi umărul, de am tresărit groaznic. O bubuitură se auzi, după care am realizat că în delirul meu nebun dăreamasem câteva cutii digitale și eram lipită, nu de o piele slinoasă de ucigaș, ci de peretele subsolului și îmi ziceam: „La naiba, Kira!! E doar un subsol!!!”. Buni Xenovon mă strigă:

– Dragă, ai pățit ceva? Vrei să te ajut?

– Nu, nu. Sunt bine! Am găsit câteva cutii digitale!!

Imediat, pașii care se îndreptau spre mine se depărta, rămânând, din nou, în liniștea de nepătruns a subsolului întunecat. Și mi se stinse și brățara cu iluminare!! Ce grozav!! Rămăsesem sus, cu membrul sprijinit de perete. Nu știi cât am stat așa, ascultând sunetul erupțiilor vulcanului Nikonsis, dar, de data asta nu mai era spaima, ci aveam un sentiment de... tensiune plăcută, dacă pot spune așa. Știi cum e atunci când mergi cu un vehicul așa de repede, încât, știi că ai putea păți ceva, dar, totuși, îți place viteza? Ei, același lucru se întâmpla atunci. Mai fusesem în subsol, de multe ori chiar, dar doar când eram mai mică.

În întunericul acela pe care puteai să îl apuci cu membrul – așa de dens era – se auzeau numai branșele mele care se mișcau la tâmple, pentru a recepta și cele mai mici particule din jur. Simțeam de parcă ceva mă ținea pe loc, încercând să mă ademenească. Parcă intrasem într-o transă din aceea pe care fiecare corarian o are câteodată, când pupilele se dilată și privirea se fixează pe un anumit punct și, practic, nu te gândești la nimic, după care îți revii, ca dat drumul de o forță nevăzută. Asta s-a întâmplat și cu mine. M-am deșteptat, am realizat că sunt în întuneric și trebuie să zgudui un pic brățara pentru a lumina. Realizasem că sunt într-un subsol, dar nu mai știam pentru ce am venit. Mă desprinsesem de peretele de care mă agățasem, se pare, foarte bine și m-am grăbit să ridic grămada de cutii digitale împrăștiate de neîndemânatică de mine. Încercam să îmi amintesc ce căutam, dar nimic nu îmi venea în minte, decât niște ecuații de la schola, de la cursul de „Substanțe și amestecuri”. Grozav!!

M-am îndreptat spre scările rulante, am apăsat butonul, dar, când să pun membrul inferior pe bandă, îmi amintisem!! Rochia bunicii de la Suxenon!! Asta era! Dar nu prea îmi aminteam cum arăta. Am oprit scara, care a scos un zgomot scârțâitor și m-am aruncat lângă toate cutiile alea digitale. Peste ce puteam să dau?? Unde putea să fie rochia aia afurisită?? În ce cutie digitală era?? Dar, oare, chiar rochia o căutam?

Am înlăturat toate întrebările și m-am pus pe deschis toate cutiile digitale. Mă uitam mai întâi prin pereții verzui ai cutiilor, iar dacă vedeam ceva necunoscut, deschideam. Până la urmă, ce putea să se afle în subsolul casei bunicii...? Am găsit o cutie digitală care avea un fel de sticlute de toate formele, cu cele mai ciudate lichide. Am băgat membrul prin ea, dar sticlutele lipicioase nu aveau nimic în comun, care să îmi fi spus că ăla era lucrul căutat. Brățara începea să facă pâlپări cu lumina, care, oricum era mică, de mai aveam un pic și îmi ieșeau ochii și mai tare din orbite. Cred că mi-ar fi atârnat pe jos, dacă lumina devenea mai puțin intensă.

Am apăsat brățara, încât membrul mi s-a albit în jurul ei și a dat roade. Lichidul din interior a început să circule, iar lumina devenea mai bună pentru cotrobăit.

Am găsit cutii digitale mici, mari, cioburi peste ele, pietre de diferite mărimi și culori, dar nimic din ceea ce căutam eu. Am crezut că explorasem și am deranjat toată încăperea, dar, un colț rămăsese neumblat. M-am ridicat din poziția șezută și m-am pus lângă mormanul de cutii digitale pline de cioburi. Nu le-am mai deschis, ci le aruncam în spatele meu, parcă încercând să găsesc rochia la sfârșitul mormanului. Dar nu era nimic. Am dat toate afurisitele de cutii și, nimic!

Până când, văzusem cu coada ochiului, o sclipire ce îmi atrăgea privirea. Lumina de la brățara care începuse să pâlپăie, din nou, se reflectă într-un obiect din colț. Se pare că nu verificasem chiar tot. M-am târât pe genunchi până la cutie, care, nu era una digitală, ca toate celelalte, ci era dintr-un material dur. Când am luat-o de pe jos, am estimat că nu era foarte grea. Am căutat un orificiu, prin care să încerc să o deschid, prin care să îmi încerc norocul cu unghia, dar degeaba. Ceva mă împingea de la spate, parcă, să o cercetez în continuare. Începusem să o ating peste tot, iar brașele mele o luaseră razna, la tâmple, bălăngănindu-se în stânga și în dreapta.

Pipăind-o, am realizat că, pe laturi, avea o linie continuă, pe dreapta și pe stânga, care se închidea, în față, cu patru mici găurele. Nu prea reușeam să deslușesc multe, în puțina lumină de care dispuneam, dar am decis să o iau. Simțeam că asta era important de găsit, chiar dacă rochia a rămas tot printr-o cutie digitală, undeva.

Deodată, toată atenția mea se concentrează asupra cutiei și la dorința de cât de repede să galopez pentru a ajunge la biroul meu, unde, puteam să o studiez în detaliu. Aveam senzația că ceva tocmai a fost dezvăluit, ca și cum tocmai ai aflat că s-a descoperit un nou vulcan, dar bogățiile lui sunt tot neexplorate. Știam, dar nu foarte sigur, că acea cutie ciudată îmi era destinată mie. Să fi fost doar o senzație trecătoare sau simțurile mă înșelau? Și aveam impresia că asta va implica toate simțurile!! Amețeala, capcanele, fantasmele, umezeala, liniștea, forța care mă ghida, nu, nu prea cred că erau întâmplătoare.